

**UCHWAŁA NR LVI/1162/18
RADY MIASTA KATOWICE**

z dnia 24 maja 2018 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi Prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice - Północ na uchwałę Rady Miasta Katowice w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi i zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie miasta Katowice w 2017 roku.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017r. poz. 1875 ze zm.) oraz art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017r. poz. 1369 ze zm.)

**Rada Miasta Katowice
uchwała:**

- § 1. Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę Prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice - Północ wniesioną pismem z dnia 24 kwietnia 2018r. na uchwałę Rady Miasta Katowice Nr XXXVII/716/17 z dnia 2 marca 2017r. w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi i zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Miasta Katowice w 2017 roku.
- § 2. Prawne i faktyczne argumenty odpowiedzi na skargę zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.
- § 3. Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Katowice.
- § 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miasta
Katowice

Krystyna Siejna

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 24 kwietnia 2018r. (data wpływu do organu 30 kwietnia 2018r.) Prokurator Prokuratury Rejonowej Katowice – Północ wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały nr XXXVII/716/17 Rady Miasta Katowice z dnia 2 marca 2017 roku w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi i zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Miasta Katowice w 2017 roku w całości. Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie art. 40 ust. 1 i art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U z 2017r. poz.1875 ze zm.) oraz art. 4 i art. 13 pkt 2 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych (Dz. U. z 2016r., poz.296 ze zm.) poprzez zaniechanie opublikowania wyżej opisanej uchwały w wojewódzkim dzienniku urzędowym, pomimo iż zdaniem skarżącego zawiera ona normy o charakterze generalnym i abstrakcyjnym i tym samym jest aktem prawa miejscowego.

Na podstawie art. 8 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017r. poza 1369 ze zm.), prokurator może wziąć udział w każdym toczącym się postępowaniu, a także wnieść skargę, skargę kasacyjną, zażalenie oraz skargę o wznowienie postępowania, jeżeli według jego oceny wymagają tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela. W takim przypadku przysługują mu prawa strony. Zaskarżona uchwała nie dotyczy praw człowieka ani obywatela, jest to program opieki nad zwierzętami bezdomnymi i zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie miasta Katowice w 2017 roku. Praworządność w znaczeniu formalnym jest to stan faktyczny, polegający na tym, że organy państwa działają na podstawie obowiązującego prawa i zgodnie z jego normami. Zatem do naruszenia praworządności doszłoby gdyby organ nie działał na podstawie obowiązującego prawa i niezgodnie z jego normami. Żaden z przepisów obowiązującego prawa nie stanowił w chwili uchwalania uchwały przez Radę Miasta Katowice i nie stanowi w chwili obecnej, że program na podstawie art. 11a ust 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2017r. poz. 1840 ze zm.) jest przepisem prawa miejscowego. O tym, że program jest prawem miejscowym nie mówi także ustawa o ochronie zwierząt. Skarżący nie wykazał w skardze zaistnienia konieczności ochrony praworządności. Przepis art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, że na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Skarżący wskazując naruszenie przepisu art. 40 ust 1 ustawy o samorządzie gminnym winien wskazać upoważnienie ustawowe dające podstawę do nadania zaskarżonej uchwale rangi aktu prawa miejscowego. Tymczasem posłużył się jedynie ogólnikami.

W ocenie organu nie został naruszony także przepis art. 40 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym. Stanowi on bowiem, że na podstawie ustawy o samorządzie gminnym organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie:

- 1) wewnętrznego ustroju gminy oraz jednostek pomocniczych;
- 2) organizacji urzędów i instytucji gminnych;
- 3) zasad zarządu mieniem gminy;
- 4) zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej.

Zaskarżona uchwała nie reguluje takich kwestii. Zatem zarzuty podniesione w skardze należy, zdaniem organu skarżonego, uznać za chybione.

Do zadań własnych gmin należy zapewnianie opieki wyłącznie bezdomnym zwierzętom, którymi według definicji ustawowej są zwierzęta niemające właścicieli lub innej osoby, pod której opieką trwale by pozostawały i niemożliwe jest ustalenie tych podmiotów. Podstawę kompetencyjną zaskarżonej uchwały stanowi art. 11a ustawy o ochronie zwierząt (obecnie tj. Dz. U. z 2017r., poz. 1840, dalej "u.o.z."), który upoważnia i zarazem zobowiązuje radę gminy do jej podjęcia. Uchwała ta została zatem podjęta przez właściwy organ i ma podstawę prawną. Prawidłowy był również tryb jej podjęcia. W szczególności dopełniony został ustanowiony w art. 11a ust. 7 u.o.z. wymóg przekazania projektu programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt właściwemu powiatowemu lekarzowi

weterynarii; organizacjom społecznym, których statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, działającym na obszarze gminy; dzierżawcom lub zarządcom obwodów łowieckich, działającym na obszarze gminy. Zaskarżona uchwała jest kompletna, gdy idzie o obligatoryjne elementy wskazane w art. 11a ust. 2 i ust. 5 u.o.z.

Elementy te zostały zamieszczone w kolejnych rozdziałach uchwały, począwszy od pierwszego - zapewnienie bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku dla zwierząt, rozdział 2 - odławianie bezdomnych zwierząt, rozdział 3 - opieka nad wolno żyjącymi kotami, w tym ich dokarmianie, rozdział 4 - obligatoryjna sterylizacja i kastracja zwierząt w schronisku dla zwierząt i usypianie ślepych miotów, rozdział 5 - poszukiwanie właścicieli dla bezdomnych zwierząt, rozdział 6 - wskazanie gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich, rozdział 7 - zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt, rozdział 9 - wskazanie wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposób wydatkowania tych środków. Zaskarżona uchwała zawiera ponadto element fakultatywny - rozdział 8 - znakowanie zwierząt.

Dodać trzeba, że ewentualne stwierdzenie nieważności uchwały może nastąpić tylko wtedy, gdy uchwała pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawa, a w ocenie organu w niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Ponadto wskazać należy, że zaskarżona uchwała nie występuje w obrocie prawnym bowiem obowiązywała jedynie w 2017 roku. Mając powyższe na uwadze można przyjąć, iż zaskarżona uchwała nie narusza prawa, a w szczególności nie narusza prawa w stopniu uzasadniającym stwierdzenie jej nieważności i skarga powinna, w ocenie organu, podlegać oddaleniu.